

Καὶ ὁ ἀββάς δὲν ἐνόει τίποτε, δὲν εὔρισκε τί νὰ ἀπαντήσῃ.

Ἄλλ' ἰδοῦ, ἐκεῖ κάτω, παρὰ τὴν ἄκραν τοῦ λειμῶνος, ὑπὸ τὴν θολίαν τῶν ἐν τῇ διαφεγγεῖ ὁμίχλῃ λουομένων δένδρων, δύο σικαὶ ἀνεφάνησαν, παραπλευρώς βαίνουσαι.

Ἡ μία, ἡ τοῦ ἀνδρός, ἦτο ὑψηλοτέρα. Ἐκράτει τὴν φίλην του ἀπὸ τοῦ λαίμου διὰ τοῦ βραχίονος καὶ κατὰ διαλείμματα τὴν ἐφίλει ἐπὶ τοῦ μετώπου. Καὶ τὸ ἄψυχον τοπεῖον ἐφάνη ὡς ζωογονηθὲν αἰφνιδίως καὶ ὡς περιβάλλον αὐτούς, οἷον πλαίσιον θεῖον γενόμενον ἐπίτηδες δι' αὐτούς. Καὶ ἐφαίνοντο ἀμφότεροι ἐν μόνον ὄν, τὸ ὄν δι' ὃ ἦτο προωρισμένη ἡ νύξ αὕτη ἡ σιωπηλή καὶ ἤρεμος. Καὶ ἤρχοντο πρὸς τὸν ἱερέα ὡς ζῶσα ἀπόκρισις, ἡ ἀπόκρισις ἦν ὁ Κύριός του ἔρριπτεν εἰς τὰς ἀπορίας του.

Ἐκεῖνος ἀπέμεινε ὄρθιος, μὲ τὴν καρδίαν πάλλουςαν, καταταραχμῆνος, νομίζων ὅτι ἐβλεπε σκηνὴν τινα ἐκ τῆς Βίβλου, τοὺς ἔρωτας τῆς Ῥούθ μετὰ τοῦ Βοὸζ ὡς εἶπειν, τὴν τέλεσιν βουλήσ τινος τοῦ Ὑψίστου ἐν τῷ μέσῳ τινὸς τῶν μεγαλοπρεπῶν ἐκείνων σκηνογραφιῶν περὶ ὧν λαλοῦσιν αἱ Γραφαὶ. Ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ ἤρχισαν νὰ περυγίζουσι καὶ νὰ βομβοῦν οἱ ψαλμοὶ τοῦ Ἄσματος τῶν Ἀσμάτων, αἱ φλογεραὶ τοῦ ἔρωτος κραυγαί, αἱ σαρκικαὶ ἐπικλήσεις, ἡ ἔκφρων ποίησις τῆς στοργῆς ἡ ἐκθερμαίνουσα ὅλον τὸ ποίημα αὐτό, τὸ ἐξ ἀγάπης διάπυρον...

Καὶ ἔλεγε πρὸς ἑαυτόν: Ὁ Θεὸς ἴσως ἔκαμεν αὐτὰς τὰς νύκτας διὰ νὰ ἐξιδανικεύσῃ τοὺς ἔρωτας τῶν ἀνθρώπων...

Καὶ ὡπισθοχώρει πρὸ τοῦ ζεύγους αὐτοῦ, ὅπερ ἀντήλλαξε φιλήματα ἐνῶ ἐβάδιζε πάντοτε. Δὲν ἐτόλμα νὰ κάμῃ τὸ παραμικρὸν κίνημα. Καὶ ἦτο ἡ ἀνεψία του ἐν τούτοις, ἡ ἀνεψία του τὸ ἕτερον τῶν δύο αὐτῶν ὄντων, ἡ ἀνεψία του ἥτις ἐφίλειτο καὶ ἀντεφίλει οὕτω πρὸ αὐτοῦ! Ἄλλ' ὁ ἱερεὺς ἠρώτα ἤδη ἑαυτόν μὴ καὶ τὸ ἐλάχιστον κίνημα νὰ ἔκαμνε, δὲν θὰ ἦτο ὕβρις πρὸς τὸν Θεόν. Διότι, προδήλως, δὲν ἐπέτρεπε λοιπὸν τὸν ἔρωτα αὐτὸν ὁ Θεός, ἀφοῦ ἐφρόντιζε καταφρονῶς νὰ τὸν περιβάλῃ διὰ τὴς μαγείας...

Καὶ ὁ ἀββάς ἐτραπή εἰς φυγὴν, φρενήρης, κατησχυμένος σχεδόν, ὡς νὰ εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς τέμενος, ἐν ᾧ δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἔμβῃ.

(Guy de Maupassant)

M.

Ὅταν ὑπέροχος τις νοῦς πλανᾶται, ἡ πλάνη του ἔχει καὶ αὐτὴ τὴν ὑπέροχον· δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὰς πλάνας τῶν μωρῶν καὶ τῶν στενοκεφάλων.

*

Ἄνθρωπος ἀνίθικος ἐπαγγελόμενος τὸν ἠθικοδιδασκαλον εἶνε ληστής μετῃμφοισμένος εἰς χωροφύλακα. Ἡ μόνη του ἐπιθυμία εἶνε νὰ μὴ ὑπάρχουν παρὰ μόνον ἠθικοὶ ἄνθρωποι καὶ αὐτός! διὰ νὰ τοὺς ἐκμεταλλεύεται.

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΑ

Η ΜΠΕΣΣΑ ΤΩΝ ΑΛΒΑΝΩΝ.

Ἐν τινι τῶν τελευταίων φύλλων τοῦ γερμανικοῦ περιοδικοῦ Ἄλλοδαπῆς (Ausland), ἐδημοσιεύθη ἡ κατωτέρω περιγραφή ἀλβανικῶν ἐθίμων, ἣν ἐκρίναμεν ἄξιαν μεταφράσεως πρὸ πάντων διὰ τὴν περιέργον ὁμοιότητα τούτων πρὸς τὰ τῶν ἡμετέρων Μανιατῶν. Ἡ υἱοθεσία τοῦ φονεύς ὑπὸ τῆς συγχωρούσης τούτου οἰκογενεῖας τοῦ φονευθέντος εἶναι καὶ μέχρις αὐτῶν τῶν τύπων τῆς συγγνώμης σχεδὸν ἀπαράλλακτος πρὸς τὸ λεγόμενον ψυχρὸν τῶν Μανιατῶν, ἦτοι τὴν διὰ τῆς εἰσποίησεως τοῦ φονεύς εἰς τὸν οἶκον τοῦ φονευθέντος ἐπισφράγισιν τῆς συνδιπλαχῆς τῶν ἀντιμαχομένων οἰκογενειῶν.

Οἱ Ἀλβανοὶ, λέγει ὁ γερμανὸς συγγραφεὺς, συνειθίζουσι νὰ τρέφωσιν ἄρρενας χήνας εἰς χηνομαχίας, ὡς οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔτρεφον ἀλεκτρυόνας καὶ ὄρτυγας εἰς ἀλεκτρυονομαχίας καὶ ὄρτυγομαχίας. Διὰ διαφόρων ἐρεθιστικῶν χόρτων καθιστῶσι τοὺς χήνας τούτους θυμοειδεῖς καὶ μαχιμούς, ὅστις δὲ προπαρασκευάσῃ καταλλήλως πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον χήνα παραγγέλλει εἰς κήρυκα νὰ διαλαλήσῃ ἀνά τὰς ῥύμας τοῦ χωρίου ταῦτα: «Ὅποιος ἔχει χήνα καλὸν, ἄς τὸν φέρῃ μαζί του διὰ νὰ τοὺς βάλλωμεν εἰς τὸ ἀλώνι νὰ πιασθῶν». Περὶ τὰ τέλη Αὐγούστου τοῦ παρελθόντος ἔτος διελάλησεν ὁ κήρυξ ἐν τῷ χωρίῳ Κάτω Ῥόγιζα τοιαύτην τινα πρόκλησιν. Καὶ ταυτην ἀκούσας εὐπορῶς τις Ἀλβανὸς παρέλαβε τὸν χήνᾶ του καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸν τόπον τῶν ἀγῶνων. Ἐκεῖ δ' ἐπερίμενε αὐτὸν ὁ ἀντίπαλος ἐπὶ παρουσία καὶ ἑκατοστύς ἄλλων θεατῶν. Ὁ περὶ πάντων ἀγῶν, ἐπὶ δίωρον παραταθείς, ἔμεινε ἀμφίρροπος· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ ἕτερος τῶν χηνῶν ἐφάνη προδήλως ὅτι ἔμελλε νὰ καταβλήθῃ. Ὁ κύριός του ἐπεχείρησε νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἐμποδίσθη ὅμως ὑπὸ τοῦ κυρίου τοῦ νικητοῦ χηνῶν· ὀργισθεὶς δ' ἐκείνος ἔσυρεν ἐκ τῆς ζῶνης τὴν πιστόλαν του καὶ πυροβολήσας τὸν ἀντίπαλόν του, τὸν ἐφόνευσεν. Ὁ φονεὺς ἐτραπή εἰς φυγὴν εἰς τὰ ὄρη, ὅπου παραχρῆμα καταδιώξαν αὐτὸν οἱ συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος. Ἡ δίωξις διήρκεσε πολλὰς ὥρας· ἐπὶ τέλους ὁ ἐγκληματίας, κατιδὼν ὅτι ἡ σωτηρία του ἦτο ἀδύνατος, διηρθύθη πρὸς τὸ χωρίον καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θύματός του.

Εἰς τὴν αἰθούσαν ἔκειτο ὁ νεκρὸς τοῦ Ἄσσου καὶ παρ' αὐτὸν ἐκάθητο ἡ γηραιὰ μήτηρ αὐτοῦ, μοιρολογοῦσα καὶ κοπομένη ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τῆς. Ὁ φονεὺς ἀπέθηκε τὸ ὄπλον του εἰς μίαν γωνίαν καὶ εἶπε.

«Ἐἶμαι ἔς τὸ σπῆτι σου, βόθηθ με καὶ καὶ δός μου μπεσσα, γιατί με κυνηγοῦν νὰ με σκοτώσουν».

Τοὺς δὲ λόγους τούτους ἐπανάλαβε πολλάκις, μέχρις ὅτου ἡ γραῖα οἰκοδέσποινα συγκατατέθη νὰ δώσῃ τὴν μπεσσαν. Ὅτε δ' οἱ διώκται ἐπληρώσαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ μήτηρ τοῦ νεκροῦ Ἄσσου ἔστη εἰς τὸ κατώγειον καὶ ἔκαμε σημεῖον μετὰ τὸ μαντήλιόν τῆς ὅτι δὲν ἐπετρέπετο ἡ εἰσοδος. Οἱ διώκται διεσκορπίσθησαν καὶ μόνος ἔμεινε εἰς τὴν αὐλὴν ὁ πατήρ τοῦ φονευθέντος· ὅτε δὲ πάντες ἀπεμακρύνθησαν

εις ικανόν διάστημα, εισηλθεν εις την αίθουσαν, και είδε καθημένον πλησίον τῆς γραφίας τὸν φονέα τοῦ υἱοῦ του.

« Ἐβγα ἔξω, τὸν ἐπῆρα ἀπάνω εις τὸν ὄρκον μου » εἶπεν ἡ μήτηρ τοῦ Ἄσσου πρὸς τὸν σύζυγον τῆς.

Ὁ γέρον οὐδὲν ἀντέλεξεν, ἀλλ' ἀποθέσας τὸ ὄπλον του εις τὴν γωνίαν, ἠσπάσθη τὸ ψυχρὸν μέτωπον τοῦ υἱοῦ του καὶ ἐξῆλθεν, ἵνα φροντίσῃ περὶ τῆς ταφῆς. Ἡ δὲ γραίη λαβοῦσα ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ἱκέτην τὸν ἔφερεν εις τὰ ὄρη καὶ ὅτε ἐφθασαν εις τόπον ἀσφαλῆ τῷ εἶπαν:

« Ἐδῶ τελειώνει ἡ μπέσσα μου. Κῦτταξε τώρα νὰ γλυτώσῃς ὅπως μπόρῃς. »

Ὅταν τελειώσῃ ἡ μπέσσα, ἀρχίζει ἡ ἐκδικησις. Ὅσον δὲ μεγαλητέραν διψῶν ἐκδικήσεως αἰσθάνονται οἱ συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος, τόσον δραστηριώτεροι εἶναι ἀφ' ἑτέρου αἱ ἐνέργειαι τῶν συγγενῶν τοῦ φονέως περὶ συνδιαλλαγῆς. Ἡ κατάστασις αὕτη διήρκεσε δύο ὁλοκλήρους μῆνας.

Τέλος ἡμέραν τινὰ συνήλθον ἅπαντες οἱ οἰκεῖοι τοῦ φονέως καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἱκετεύσωσι τὸν πατέρα τοῦ νεκροῦ νὰ χαρίσῃ τὸ αἷμα εις τὸν φονέα. Ἐξέκίνησαν λοιπὸν ὄλοι σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, ἵνα μεταδῶσιν εις τοῦ πατρὸς τοῦ Ἄσσου. Προσπορεύετο δὲ ὁ φονεύς, τὴν κεφαλὴν ἔχων τυλιγμένην μὲ μανδήλιον, καὶ κρεμασμένον ἐκ τοῦ λαιμοῦ μὲ τὸ στόμνον πρὸς τὰ κάτω τὸ ὄπλον, τὸ ὄργανον τοῦ φόνου. Ὅπισθεν τοῦ φονέως ἐβαδίζον δύο τῶν φίλων του, καὶ μετ' αὐτοὺς ἠκολούθει ἡ οἰκογενειακὴ συνοδεία. Πλησιάσαντες δ' εις τὴν οἰκίαν τοῦ ἐκδικητοῦ ἤρχισαν πάντες νὰ κραυγάζωσιν ὡς ἐξ ἐνὸς στόματος. « Ἀμάν! ἀμάν! » Αἱ ἱκετήριοι κραυγαὶ ἐξηκολούθησαν μέχρι τῆς μεσημέριας, μέχρις οὗτο ἀπεφάσισαν οἱ ἐχθροὶ νὰ δώσωσι συγγνώμην. Ἐξῆλθε λοιπὸν ὁ γέρον τοῦ φονευθέντος πατῆρ καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸν ὄμιλον τῶν ἱκετῶν. Ὁ φονεὺς ἐγονάτισεν ἐνώπιόν του, παραδίδων εις χεῖρας αὐτοῦ τὴν ζωὴν του, πάντες δ' οἱ παριστάμενοι ἐπανελάβανον τὰ Ἀμάν! ἀμάν! ὁ γέρον λαβὼν τὸ ὄπλον τοῦ φονέως τὸ ἔρρηξεν εις τὸν ἀέρα, ἔλυσε τὸ καλυπτόν τὴν κεφαλὴν του μανδήλιον καὶ τὸν ἐφίλησεν, δεικνύων οὕτω, ὅτι τὸν συγχωρεῖ. Ἐπειτα ἐφίλησε κατὰ σειράν καὶ ὅλους τοὺς ἄρνας συγγενεῖς τοῦ φονέως, καὶ λαβὼν τοῦτον ἐκ τῆς χειρὸς τὸν εἰσηγάγεν εις τὴν οἰκίαν, ὅπου παρεγώρησεν αὐτῷ τὴν θέσιν τοῦ φονευθέντος υἱοῦ του. Ἐπερωτήθη δ' ἡ τελετὴ δια συμποσίου ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρὸς παρατεθέντος καὶ διαρκέσαντος τρεῖς ὅλας ἡμέρας.

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ

Οἱ ἐν Λονδίῳ βιβλιοπῶλαι Longmans ἠγόρασαν τὸ δικαίωμα τῆς ἐκδόσεως τῆς περιγραφῆς τοῦ εἰς Γροιλανδιαν πλοῦ παρὰ τοῦ συγγραφέως Nansen ἀντὶ 500 λιρῶν στερλινῶν. Ἡ τιμὴ αὕτη καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπου ἡ ἀμοιβὴ τῶν συγγραφέων εἶναι ὑπέροχος, θεωρεῖται οὐχὶ ἐκ τῶν συνήθων.

— Ἐπειδὴ ἡ Γαλλικὴ Βουλὴ δὲν ἐνέκρινε τὴν

ἐκ 550 χιλ. φράγκων πίστωσιν πρὸς ἀγοράν τῆς εἰκόνας τοῦ Μιλλέ «Angelus» ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν γαλλικῶν μουσείων εἰς ὃν κατεκυρώθη ἡ εἰκὼν αὕτη ἐδήλωσεν εἰς τὴν συναγωγὴν τοῦ εἰκῶνος ἐν τῇ δημοπρασίᾳ Ἀμερικανικῆν ἑταιρίαν τῶν καλῶν τεχνῶν ὅτι ὁ πίναξ τοῦ διασῆμου ζωγράφου εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς.

— Ἐν τῇ σχολῇ τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν ἐν Παρισίαις ὑπέστη ἐπ' ἐσχάτων λίαν εὐδοκίμως ἐξετάσεις ἐπὶ καθηγεσίᾳ εἰς τὴν τουρκικὴν καὶ τὴν περσικὴν γλῶσσαν νεάνις τις, Παλβοτιὲ ὀνόματι. Τὰ παρισινὰ φύλλα γράφουσιν ὅτι εἶναι αὕτη ἡ πρώτη γυνὴ, ἡ ἀποφασίσασα ν' ἀσχοληθῆ εἰς τὴν σπουδὴν τῶν δυσκολωτάτων ἐκείων ἀνατολικῶν γλωσσῶν.

— Παρὰ τῷ βιβλιοπῶλῃ Quantin ἐν Παρισίαις ἐξεδόθη τόμος περιέχων δύο ἀνέκδοτα δράματα τοῦ Οὐγκῶ. Ἄλλ' ἐν ᾧ ζῶντος τοῦ ποιητοῦ ἡ ἔκδοσις καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἔργου αὐτοῦ ἐθεωρεῖτο ὡς μέγα φιλολογικὸν συμβάν, τὰ δύο ταῦτα νέα δράματά του παρῆλθον σχεδὸν ἀπαρτήρητα. Ἡ τοιαύτη ἀδιαφορία τοῦ κοινῆς δὲν εἶναι ὅλως παράλογος, οὐδὲ προέρχεται ἐξ αἰσθημάτων ἀψικουρίας· μᾶλλον δὲ φαίνεται ὅτι τὰ δράματα ταῦτα οὐδαμῶς πληροῦσι τὰς προσδοκίας ἃς διεγείρει ἔργον αἰνονδήποτε τοῦ Οὐγκῶ. Τὸ ἐν τούτων, Amy Robsart ἐπ' γραφόμενον, ἔχει μὲν ὑπόθεσιν εἰλημμένην ἐκ μυθιστορηματῶν τινος τοῦ Βάλτερ Σκῶτ, ἐποιήθη δὲ πρὸ τοῦ 1829· διδύχθην δ' ἀπὸ σκηνης ἀπέτυχε· ὁ ποιητὴς δὲν ἐθεώρησεν ἴσως ἀδικον τὴν κρίσιν τῶν θεατῶν, ἀφ' οὗ δὲν ἐνέκρινε νὰ ἐκκαλέσῃ αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ κοινῆς δημοσίου τὸ ἔργον του. Τὸ δ' ἕτερον τῶν δραμάτων, οἱ Δίδυμοι (Les Jumeaux) ὑπόθεσιν ἔχει τὴν ἱστορίαν τοῦ σιδηροῦ προσωπίου, ἐποιήθη δὲ τῷ 1839· καὶ ἔχει μὲν τινὰς δραματικωτάτας σκηνάς, ἀλλ' εἶναι ἀτελεῖς διότι ἐλλείπουσιν αἱ δύο τελευταῖαι πράξεις καὶ μέγα μέρος τῆς τρίτης.

— Σπανίαν οἰκογενειακὴν ἐορτὴν ἐώρτασε κατ' αὐτὰς ἀνδρόγυον ἡ ἐν Βιέννῃ. Καθ' ἣν ἡμέραν ἐτέλει τὴν πεντηκονταετηρίδα τῶν γάμων του, τοὺς χρυσοῦς κалуομένους γάμους, ἡ πρεσβυτέρα θυγάτηρ τῶν ὑπερεβδομηκοντούτων συζύγων μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἐτέλουν τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τῶν γάμων των, τοὺς ἀργυροῦς γάμους, καὶ ἡ κόρη ταύτης ἐνυμφεῖτο. Ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ, ἐν τῷ ὅποιῳ ἠυλογήθησαν οἱ γάμοι τῆς ἐγγονῆς καὶ θυγατρὸς τῶν πανηγυριζόντων ἀνδρόγυων, ἀνενεώθησαν δι' ἱεροτελεστίας κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἔθιμον καὶ οἱ γάμοι τῶν πρεσβυτῶν γονέων καὶ παπῶν.

— Ἐμπορικὸς τις οἶκος ἐν Βοστώνῃ τῆς Ἀμερικῆς ἐπεμφεν ἐπ' ἐσχάτων εἰς Ἰαπωνίαν φορτίον ὅλων κρινολίνων. Τὸν παλαιωθέντα ἐν Εὐρώπῃ σπυρμὴν ἐσοφίσθησαν οἱ Ἰαπωνοὶ νὰ χρησιμοποιοῦσιν κατὰ τρόπον παραδοξόν καὶ παντελῶς διάφορον τοῦ ἀρχικοῦ προορισμοῦ του. Διὰ τῆς προσθήκης ὀλίγου ὑφάσματος καὶ μιᾶς ράβδου μεταποίησαν τὰ κρινολίνα εἰς ἀλεξήλικα καὶ ἀνεξίθρογα, ἀπὸ τὰ τεράστια ἐκεῖνα τὰ συνήθη ἐν ταῖς συνικαῖς καὶ ταῖς ἰαπωνικαῖς χώραις.

— Ἐν Καινιγσδέβερῃ τῆς Πρωσσίας ἐτετέλεσθησαν τὰ ἐγκαίνια ἐμπορικῆς μουσεῖου ἠλεκτρῶν· τὸ κατὰ στήμα τοῦτο κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς συστάσεώς του εἶχεν ἐκτεθειμένως πρὸς πώλησιν τριακοντα-